

Vzpomínám na tu chvíli jako by to bylo včera
byla jsi celá bílá tam dole u jezera.
Měsíc tě objímal, měla ses vidět
já jsem se díval a ty ses neuměla stydět.
Jako psa jsi mne mlátila slepeckou holí
chytám se za hlavu a strašně to bolí.
Prej už tě nezajímám, jsem na smetišti dějin
na kterou stránku patřím, to víš jen ty a já
tisíc věcí na svědomí máme, ale ne, to ne,
snad ještě ne tam ještě nejsme, ale už se to blíží.

A nebo tenkrát na horách něl jsem divnej sen
byli jsme spolu doma a nemohli jsme ven.
Pak jsem se probudil zelenej strachy,
že je život zadarmo a nikdo nemá prachy.
Když melouny sládnou, to už se stává
každej si veme a málokdo dává.
Svět je prej kulatej tak proč se pořád točí
snad jednou přijde den, kdy zůstane stát
tisíc věcí na paměti máme, ale ne, to ne,
snad ještě ne tam ještě nejsme i když se to blíží.

Jednou mi doma zazvonil a říkal, že mě rád vidí
kde prej tu bydlej nějaký sympatický lidi.
Já mu to vysvětlil, povídám chlape tady můžeš zůstat
tady to báječně klope.
V hospodě nic nehrajou a každej sestará
kde jsou ty kopečky a kde je ta čára.
Vino a zpěv nám nosí překrásné ženy
ta poslední v řadě je ovšem velmi zubatá.
Tisíc věcí na jazyku máme, ale ne, to ne,
snad ještě ne tam ještě nejsme, ale už se to blíží.